

32002L0055

20.7.2002

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 193/33

DYREKTYWA RADY 2002/55/WE
z dnia 13 czerwca 2002 r.
w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw ⁽²⁾ została wielokrotnie zmieniona w istotny sposób ⁽³⁾. Dla jasności i logicznego układu wymieniona dyrektywa wymaga kodyfikacji.
- (2) Wytwarzanie materiału siewnego warzyw zajmuje ważne miejsce w rolnictwie Wspólnoty.
- (3) Zadawalające wyniki w uprawie warzyw w dużej mierze zależą od stosowania odpowiedniego materiału siewnego.
- (4) Większa wydajność uprawy warzyw we Wspólnocie zostanie osiągnięta, jeśli przy wyborze odmian dopuszczonych do obrotu Państwa Członkowskie zastosują jednolite i możliwie jak najbardziej rygorystyczne zasady.
- (5) Należy sporządzić Wspólny katalog odmian gatunków warzyw. Katalog taki można sporządzić jedynie na podstawie krajowych katalogów.
- (6) Wszystkie Państwa Członkowskie powinny zatem sporządzić po jednym lub po kilka krajowych katalogów odmian zatwierdzonych do kwalifikacji, sprawdzania i obrotu na ich terytorium.
- (7) Te katalogi należy sporządzić według jednolitych zasad, tak by zakwalifikowane odmiany były odrębne, trwałe i wystarczająco wyrównane.
- (8) Przy niektórych przepisach odnoszących się do kwalifikacji odmian na szczeblu krajowym należy brać pod uwagę prawa ustanowione na szczeblu międzynarodowym.

- (9) Dla prowadzenia badań w celu kwalifikacji odmiany należy ustalić dużą liczbę jednolitych kryteriów i minimalne wymagania.
- (10) Należy znormalizować przepisy odnoszące się do tego, jak długo obowiązuje kwalifikacja odmiany, na jakiej podstawie można odwołać kwalifikację i praktyki w celu zachowania odmiany. Państwa Członkowskie powinny się wzajemnie informować o kwalifikacji i o wycofaniu odmiany.
- (11) Pożądane jest przyjęcie zasad odnośnie do właściwego nazewnictwa odmian i wymiany informacji między Państwami Członkowskimi.
- (12) Materiał siewny odmian wymienionych we wspólnym katalogu odmian nie powinien być przedmiotem żadnych ograniczeń rynkowych dotyczących odmian wewnątrz Wspólnoty.
- (13) Ponadto Państwa Członkowskie powinny uzyskać prawo do wnoszenia zastrzeżeń dotyczących odmian.
- (14) Komisja powinna opublikować w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, Seria C, odmiany zakwalifikowane do wspólnego katalogu.
- (15) Należy ustalić przepisy odnośnie do metod, uznając równoważność badań i kontroli odmian prowadzonych w państwach trzecich.
- (16) W świetle odkryć naukowych i technicznych można obecnie otrzymywać odmiany w drodze genetycznej modyfikacji. Tak więc przy decydowaniu o kwalifikacji odmian genetycznie zmodyfikowanych w rozumieniu dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie celowego uwalniania do środowiska naturalnego organizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽⁴⁾ Państwa Członkowskie powinny brać pod uwagę wszystkie zagrożenia związane z celowym uwalnianiem tych odmian do środowiska naturalnego. Ponadto należy ustalić warunki, jakie muszą być spełnione w celu zakwalifikowania genetycznie zmodyfikowanych odmian.

⁽¹⁾ Opinia wydana dnia 9 kwietnia 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 225 z 12.10.1970, str. 7. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27).

⁽³⁾ Patrz załącznik VI, część A.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 117 z 8.5.1990, str. 15. Dyrektywa uchylona dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, str. 1).

- (17) Obrót nowymi artykułami żywnościowymi i nowymi składnikami artykułów żywnościowych na szczeblu Wspólnoty reguluje rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Jest zatem właściwe, by Państwa Członkowskie przy podejmowaniu decyzji o kwalifikacji odmian zwróciły także uwagę na wszelkie zagrożenia zdrowia ze strony artykułów żywnościowych. Ponadto należy ustalić warunki, jakie muszą być spełnione do kwalifikacji tych odmian.
- (18) W świetle odkryć naukowych i technicznych należy wprowadzić przepisy dotyczące dopuszczenia poddanych obróbce chemicznej materiału siewnego i materiału rozmnożeniowego.
- (19) Należy przyjąć ogólną zasadę, że materiał siewny warzyw dopuszcza się do obrotu jedynie wówczas, kiedy został urzędowo zbadany i zakwalifikowany, zgodnie z zasadami kwalifikacji, jako elitarny materiał siewny lub kwalifikowany materiał siewny. Przy zachowaniu określonych warunków powinna istnieć możliwość wprowadzenia na rynek materiału siewnego wyhodowanego z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny oraz materiał siewny o parametrach wymaganych.
- (20) Dla niektórych gatunków warzyw nie ma możliwości ograniczenia obrotu do kwalifikowanego materiału siewnego. Należy zatem zezwolić na obrót sprawdzonym standardowym materiałem siewnym, który musi także mieć tożsamość odmianową i czystość, jednakże te cechy byłyby przedmiotem tylko urzędowej dodatkowej oceny przeprowadzanej w polu poprzez pobieranie próbek.
- (21) W celu poprawy jakości materiału siewnego warzyw Wspólnoty należy ustanowić pewne wymagania odnośnie do minimalnej analitycznej czystości i zdolności kiełkowania.
- (22) W celu zapewnienia tożsamości materiału siewnego należy ustanowić zasady wspólnotowe dotyczące opakowania, pobierania próbek, plombowania i sprzedaży. Pożądane jest także ustanowienie przepisów zobowiązujących do wstępnej urzędowej kontroli kwalifikowanego materiału siewnego i określenie, do czego są zobowiązane osoby sprzedające standardowy materiał siewny i kwalifikowany materiał siewny w małych opakowaniach.
- (23) Należy określić zasady obrotu materiałem siewnym poddawanym obróbce chemicznej, nadającym się do upraw ekologicznych, jak również ochrony przez stosowanie na danym terenie odmian zagrożonych erozją genetyczną.
- (24) Na pewnych warunkach i bez uszczerbku dla postanowień art. 14 Traktatu należy przewidzieć dopuszczalne odstępstwa. Państwa Członkowskie korzystające z odstępstw powinny udzielać sobie wzajemnej pomocy administracyjnej w związku z przeprowadzeniem kontroli.
- (25) Aby zapewnić spełnienie w obrocie obu wymagań co do jakości materiału siewnego i co do przepisów dotyczących zapewnienia tożsamości materiału siewnego, Państwa Członkowskie muszą przygotować odpowiednie mechanizmy kontrolne.
- (26) Obrót materiałem siewnym, który spełnia te wymagania, bez naruszania postanowień art. 30 Traktatu, nie powinien podlegać żadnym ograniczeniom poza przewidzianymi w przepisach wspólnotowych.
- (27) Z zachowaniem określonych warunków, materiał siewny rozmnażany w innym państwie z elitarnego materiału siewnego zakwalifikowanego w Państwie Członkowskim powinien zostać zakwalifikowany jako materiał siewny rozmnażany w tym Państwie Członkowskim.
- (28) Należy ustanowić przepisy zezwalające na obrót we Wspólnocie materiałem siewnym warzyw zebranych w państwach trzecich tylko wówczas, jeżeli taki materiał siewny oferuje taką samą pewność, jak materiał siewny urzędowo kwalifikowany lub sprzedawany jako standardowy materiał siewny we Wspólnocie i jeżeli jest zgodny z przepisami wspólnotowymi.
- (29) W okresach, w których są trudności z otrzymaniem dostaw kwalifikowanego materiału siewnego różnych kategorii albo standardowego materiału siewnego, należy przejściowo zezwolić na obrót materiałem siewnym kategorii podlegającej mniej ostrym wymaganiom, jak również materiałem siewnym odmian niewymienionych we wspólnym katalogu odmian lub w krajowym katalogu odmian.
- (30) Aby umożliwić zharmonizowanie technicznych metod kwalifikacji i kontroli stosowanych w Państwach Członkowskich i umożliwić porównywanie materiału siewnego zakwalifikowanego we Wspólnocie i materiału siewnego pochodzącego z państw trzecich, należy ustanowić w Państwach Członkowskich wspólnotowe próby porównawcze umożliwiające coroczną, późniejszą kontrolę materiału siewnego niektórych odmian z kategorii „elitarny materiał siewny” i materiału siewnego z kategorii „kwalifikowany materiał siewny” oraz „standardowy materiał siewny”.
- (31) Przepisy wspólnotowe nie powinny mieć zastosowania do materiału siewnego, który, jak to zostanie wykazane, jest przeznaczony na wywóz do państw trzecich.
- (32) Niniejsza dyrektywa nie powinna obejmować niektórych gatunków, którymi mogą być rośliny pastewne lub rośliny oleiste oraz warzywa. Jeżeli jednak niektórych gatunków materiału siewnego zazwyczaj nie reprodukuje się ani nie dokonuje się obrotu nimi na terytorium jakiegoś Państwa Członkowskiego, należy ustanowić przepis zwalniający dane Państwo Członkowskie z obowiązku stosowania niniejszej dyrektywy w stosunku do wspomnianych gatunków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 1.

- (33) Jest pożądane organizowanie okresowych eksperymentów w celu znalezienia lepszych rozwiązań, jeśli idzie o niektóre przepisy wymienione w niniejszej dyrektywie.
- (34) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (35) Niniejsza dyrektywa nie może wpłynąć na zobowiązania Państw Członkowskich dotyczące terminów transpozycji dyrektyw wymienionych w załączniku VI, część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do produkcji związanej z obrotem i do obrotu materiałem siewnym warzyw we Wspólnocie.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do materiału siewnego warzyw, co do którego zostanie wykazane, że jest przeznaczony na wywóz do państw trzecich.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszej dyrektywy:

- a) „obróć” oznacza sprzedaż, przechowywanie z zamiarem sprzedaży, oferowanie na sprzedaż oraz różnego rodzaju rozdysponowanie, dostawę lub przekazanie mające na celu handlowe wykorzystanie przez osoby trzecie, z wynagrodzeniem lub bez.

Obrotu materiałem siewnym niemającego na celu handlowego wykorzystania danej odmiany, jak na przykład następujących czynności, nie uważa się za obrót:

- dostarczenie materiału siewnego do urzędowych badania i organom kontrolnym,
- dostarczenie materiału siewnego usługodawcom w celu przetwarzania lub pakowania, z zastrzeżeniem, że dany usługodawca nie nabywa tytułu do dostarczonego w ten sposób materiału siewnego.

Dostarczenie materiału siewnego usługodawcom, pod pewnymi warunkami, w celu produkcji niektórych surowców rolniczych przeznaczonych do celów przemysłowych lub do rozmnożenia materiału siewnego do tegoż celu nie jest uważane za obrót, jeżeli usługodawca nie nabywa tytułu ani do materiału siewnego dostarczonego w ten sposób, ani do plonów. Dostawca materiału siewnego dostarcza organom kwalifikującym egzemplarz odpowiednich części umowy zawartej z usługodawcą, która zawiera odpowiednie normy i warunki, które spełnia obecnie dostarczony materiał siewny.

Warunki stosowania niniejszego przepisu zostaną ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2;

- b) „warzywa”: oznacza rośliny następujących gatunków przeznaczone do produkcji rolniczej lub ogrodniczej, ale nieprzeznaczone do celów ozdobnych:

<i>Allium cepa</i> L.	Cebula
<i>Allium porrum</i> L.	Pory

<i>Anthriscus cerefolium</i> (L.) Hoffm.	Trybulka
<i>Apium graveolens</i> L.	Selery
<i>Asparagus officinalis</i> L.	Szparagi
<i>Beta vulgaris</i> L. var. <i>vulgaris</i>	Buraki ćwikłowe
<i>Beta vulgaris</i> L. var. <i>conditiva</i> Alef.	Czerwone buraki
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>acephala</i> (DC.) Alef. var. <i>sabellica</i> L.	Kapusta kędzierzawa
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>botrytis</i> (L.) Alef. var. <i>botrytis</i> L.	Kalafior
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>botrytis</i> (L.) Alef. var. <i>cymosa</i> Duch.	Brokuły
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>oleracea</i> var. <i>gemmifera</i> DC.	Brukselka
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>capitata</i> (L.) Alef. var. <i>sabauda</i> L.	Kapusta włoska
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>capitata</i> (L.) Alef. var. <i>alba</i> DC.	Kapusta
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>capitata</i> (L.) Alef. var. <i>rubra</i> DC.	Czerwona kapusta
<i>Brassica oleracea</i> L. convar. <i>acephala</i> (DC.) Alef. var. <i>gongylodes</i> L.	Kalarepa
<i>Brassica pekinensis</i> (Lour.) Rupr.	Kapusta pekińska
<i>Brassica rapa</i> L. var. <i>rapa</i>	Rzepa
<i>Capsicum annuum</i> L.	Papryka chili
<i>Cichorium endivia</i> L.	Endywia
<i>Cichorium intybus</i> L. (partim)	Cykoria wielkolistna (cukinia włoska), cykoria przemysłowa
<i>Citrullus lanatus</i> (Thunb.) Matsum. et Nakai	Arbuzy
<i>Cucumis melo</i> L.	Melony
<i>Cucumis sativus</i> L.	Ogórki
<i>Cucurbita maxima</i> Duchesne	Tykwia
<i>Cucurbita pepo</i> L.	Dynia
<i>Cynara cardunculus</i> L.	Karczoch
<i>Douais carota</i> L.	Marchew
<i>Foeniculum vulgare</i> Miller	Koper
<i>Lactuca sativa</i> L.	Sałata
<i>Lycopersicon lycopersicum</i> (L.) Karsten ex Farw.	Pomidory
<i>Petroselinum crispum</i> (Miller) Nyman ex A. W. Hill	Pietruszka
<i>Phaseolus coccineus</i> L.	Fasolka wielokwiatowa
<i>Phaseolus vulgaris</i> L.	Fasolka szparagowa
<i>Pisum sativum</i> L. (partim)	Groszek, wyłączając groszek polny
<i>Raphanus sativus</i> L.	Rzodkiewki
<i>Scorzonera hispanica</i> L.	Skorzonera lub czarna salsefia
<i>Solanum melongena</i> L.	Oberżyny
<i>Spinacia oleracea</i> L.	Szpinak
<i>Valerianella locusta</i> (L.) Laterr.	Rozpunka jadalna
<i>Vicia faba</i> L. (partim)	Bób

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- c) „elitarny materiał siewny”: oznacza materiał siewny
- wyprodukowany pod nadzorem hodowcy, zgodnie z przyjętą praktyką zachowania danej odmiany;
 - przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii „kwalifikowany materiał siewny”;
 - który, z zastrzeżeniem przepisów art. 22, spełnia warunki ustanowione w załącznikach I i II dla elitarnego materiału siewnego; i
 - który po urzędowym badaniu został uznany za odpowiadający wyżej wymienionym warunkom;

- d) „kwalifikowany materiał siewny”: oznacza materiał siewny
- wyprodukowany bezpośrednio z elitarnego materiału siewnego lub, na wniosek hodowcy, z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny, który spełnia, co zostało stwierdzone w wyniku urzędowego badania, warunki ustanowione w załącznikach I i II dla elitarnego materiału siewnego;
 - przeznaczony głównie do produkcji warzyw;
 - który, z zastrzeżeniem przepisów art. 22 lit. b), spełnia warunki ustanowione w załącznikach I i II dla kwalifikowanego materiału siewnego;
 - który spełnia, co zostało stwierdzone w wyniku urzędowego badania, wyżej wymienione warunki;
 - który, z zastrzeżeniem późniejszego urzędowego badania, ma tożsamość odmianową i czystość odmianową;

- e) „standardowy materiał siewny”: oznacza materiał siewny
- który ma wystarczającą tożsamość odmianową i czystość odmianową;
 - który jest przeznaczony głównie do produkcji warzyw;
 - który spełnia warunki ustanowione w załączniku II; i
 - który, z zastrzeżeniem późniejszego urzędowego badania, potwierdzi swoją tożsamość odmianową i czystość odmianową;

- f) „urzędowe środki”: oznacza środki przyjęte
- przez władze państwa; lub
 - przez dowolną osobę prawną podlegającą prawu publicznemu lub prawu prywatnemu, działającą w imieniu państwa; lub
 - w przypadku działań pomocniczych, również będących pod kontrolą państwa, przez dowolną osobę fizyczną w tym celu należycie zaprzysiężoną;

pod warunkiem że osoby wymienione w pkt ii) oraz iii) nie czerpią z tych środków żadnych prywatnych korzyści;

- g) „małe opakowania WE”: oznacza opakowania zawierające materiał siewny do maksymalnej masy netto
- 5 kg dla roślin strączkowych;
 - 500 g dla cebuli, trybulki, buraków lub buraków ćwikłowych, czerwonych buraków, rzepy, arbuźów, bani, dyni, marchwi, rzodkiewek, skorzonery lub czarnej salsefii, szpinaku, roszpunka jadalnej;
 - 100 g dla wszystkich pozostałych gatunków warzyw.

2. Wprowadzenie zmian do wykazu gatunków określonych w ust. 1 lit. b) nastąpi zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 46 ust. 2.

3. Określanie i definiowanie różnych rodzajów odmian, włącznie ze składnikami, może być dokonane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 46 ust. 2.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że nie będzie możliwości kwalifikacji, weryfikacji materiału siewnego warzyw jako standardowego materiału siewnego i obrotu nim, jeżeli dana odmiana nie jest urzędowo zakwalifikowana w jednym lub w kilku Państwach Członkowskich.

2. Każde Państwo Członkowskie tworzy jeden lub więcej katalogów odmian urzędowo zatwierdzonych do kwalifikacji, weryfikacji jako standardowy materiał siewny i do obrotu na terytorium tych państw. Katalogi dzielą się dalej, według odmian:

a) których materiał siewny można zakwalifikować albo jako „elitarny materiał siewny” albo „kwalifikowany materiał siewny” lub zweryfikować jako „standardowy materiał siewny”; i

b) których materiał siewny można zweryfikować jedynie jako „standardowy materiał siewny”.

Każda osoba może korzystać z katalogów.

3. Wspólny katalog odmian gatunków warzyw zostanie utworzony na podstawie krajowych katalogów Państw Członkowskich, zgodnie z przepisami art. 16 i 17.

4. Państwa Członkowskie mogą uznać, że kwalifikacja odmiany do włączenia do wspólnego katalogu lub do katalogu innego Państwa Członkowskiego jest równoznaczna z kwalifikacją do włączenia do ich własnych katalogów. Ustanawiając taki przepis, Państwa Członkowskie zostają zwolnione z obowiązków określonych w art. 7, art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2–5.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że odmiana jest kwalifikowana, jeżeli jest odrębna, trwała i wystarczająco wyrównana.

W przypadku cykorii przemysłowej odmiana musi mieć wartość wystarczającą do tego, by ją uprawiać i robić z niej użytek.

2. W przypadku genetycznie zmodyfikowanej odmiany, w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 90/220/EWG, daną odmianę kwalifikuje się jedynie, jeżeli podjęto wszelkie właściwe działania, aby uniknąć niekorzystnych skutków dla zdrowia ludzi i dla środowiska naturalnego.

3. Jednakże w przypadku gdy materiał pochodzący z jakiejś odmiany roślin jest używany jako artykuł żywnościowy lub jako składnik artykułów żywnościowych, zakresem rozporządzenia (WE) nr 258/97, te artykuły żywnościowe lub składniki artykułów żywnościowych nie mogą:

- stwarzać niebezpieczeństwa dla konsumenta,
- wprowadzać konsumenta w błąd,
- różnić się od artykułów żywnościowych lub składników artykułów żywnościowych, które mają zastąpić, w takim stopniu, że ich normalna konsumpcja byłaby niekorzystna dla konsumenta z żywieniowego punktu widzenia.

4. W celu zachowania zasobów genetycznych roślin, jak określono w art. 44 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą odstąpić od kryteriów kwalifikacji, określonych w ust. 1 akapit pierwszy, o tyle, o ile szczególne warunki ustanowiono zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46, odnośnie do wymagań art. 44 ust. 3.

Artykuł 5

1. Odmianę uznaje się za odrębną, jeżeli, niezależnie od tego, czy początkowa odmiana, od której ta odmiana pochodzi, ma pochodzenie sztuczne czy naturalne, jest ona wyraźnie odrębna pod względem jednej lub kilku ważnych cech charakterystycznych od każdej innej odmiany znanej we Wspólnocie.

Musi istnieć możliwość dokładnego rozpoznania i dokładnego zdefiniowania tych cech charakterystycznych.

Odmianą we Wspólnocie będzie dowolna odmiana, która w czasie, kiedy należy złożyć wniosek o kwalifikację tej odmiany, jest:

- wymieniona albo we Wspólnym Katalogu Odmian Gatunków Warzyw, albo we Wspólnym Katalogu Gatunków Roślin Rolniczych,
- albo nie jest wymieniona w żadnym z tych katalogów, ale została zakwalifikowana lub złożono wniosek o jej kwalifikację w Państwie Członkowskim, o którym mowa, lub w innym Państwie Członkowskim, albo do kwalifikacji i obrotu, albo do kwalifikacji w innym państwie lub do weryfikacji jako standardowy materiał siewny,

jeżeli wyżej wymienione warunki nie są w dalszym ciągu spełniane we wszystkich zainteresowanych Państwach Członkowskich, przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku o kwalifikację odmiany.

2. Odmianę uznaje się za stabilną, jeżeli po udanym jednorazowym lub kilkukrotnym rozmnożeniu przy końcu każdego cyklu (w przypadku gdy hodowca określił jakiś szczególny cykl rozmnażania) opis podstawowych cech charakterystycznych tej odmiany pozostaje prawdziwy.

3. Odmianę uznaje się za wystarczająco jednolitą, jeżeli, poza bardzo nielicznymi odchyleniami, rośliny, z których się składa, przy uwzględnieniu znamiennych cech systemów reprodukcyjnych roślin, są podobne lub genetycznie tożsame, jeśli idzie o cechy charakterystyczne rozpatrywane jako całość w tym celu.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewnią, by wymagania w stosunku do odmian pochodzących z innych Państw Członkowskich były takie same, zwłaszcza jeśli idzie o procedurę kwalifikacji, jak wymagania dotyczące lokalnych odmian.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby kwalifikacja odmian była oparta na urzędowych kontrolach, zwłaszcza próbach wegetacyjnych, obejmujących wystarczającą liczbę cech charakterystycznych odmiany, która ma być określona. Metody zastosowane do określania cech charakterystycznych powinny być dokładne i niezawodne. Aby ustalić odrębność, próby wegetacyjne obejmują co najmniej odmiany porównywalne, którymi są odmiany znane we Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 1. Do celów stosowania art. 9 należy wziąć pod uwagę także inne porównywalne odmiany. W przypadku odmian, których materiału siewnego nie trzeba weryfikować, z wyjątkiem standardowego materiału siewnego, można wziąć pod uwagę wyniki nieurzędowych badań i zdobytą podczas uprawy praktyczną wiedzę w odniesieniu do wyników urzędowego badania.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można zalecić, aby, począwszy od jakichś określonych terminów, odmiany pewnych gatunków warzyw były zatwierdzone wyłącznie na podstawie wyników urzędowych badań.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, ustala się następujące kwestie, biorąc pod uwagę bieżący stan wiedzy i techniki:

- a) minimum cech charakterystycznych uwzględnianych przy badaniu różnych gatunków;
- b) minimalne wymagania do przeprowadzenia badań.

3. W przypadku gdy konieczne jest zbadanie genealogicznych składników, aby zbadać mieszańce i odmiany syntetyczne, Państwa Członkowskie zapewnią, aby wyniki badania i opis genealogicznych składników były, na wniosek hodowcy, traktowane jako poufne.

4. a) W przypadku odmiany genetycznie zmodyfikowanej należy przeprowadzić wymienioną w art. 4 ust. 4 ocenę ryzyka ekologicznego równoważną ocenie ustanowionej dyrektywą 90/220/EWG.
- b) Procedury zapewniające, że ocena ryzyka ekologicznego i inne właściwe elementy są równoważne tym ustalonym dyrektywą 90/220/EWG, wprowadza się na wniosek Komisji do rozporządzenia Rady, na podstawie odpowiednich podstaw prawnych Traktatu. Do czasu wejścia w życie tego rozporządzenia zatwierdza się włączenie genetycznie zmodyfikowanych odmian do krajowego katalogu jedynie po zatwierdzeniu ich do obrotu zgodnie z dyrektywą 90/220/EWG.
- c) Artykuły 11–18 dyrektywy 90/220/EWG przestają obowiązywać w stosunku do genetycznie zmodyfikowanych odmian po wejściu w życie rozporządzenia wymienionego powyżej w lit. b).
- d) Techniczne i naukowe szczegóły wprowadzenia oceny ryzyka ekologicznego przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.
5. a) Państwa Członkowskie zapewniają, że odmiana, przeznaczona do celów ustanowionych w niniejszym ustępie, jest kwalifikowana jedynie, jeżeli:
- artykuły żywnościowe lub składniki artykułów żywnościowych zostały zakwalifikowane na mocy rozporządzenia (WE) nr 258/97, lub
 - decyzje o zezwoleniu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 258/97, podjęto zgodnie z procedurą w art. 46 ust. 2.
- b) W przypadku przedstawionym w lit. a) drugie tiret bierze się pod uwagę kryteria określone w art. 4 ust. 5 i zasady oceny ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 258/97.
- c) Naukowe i techniczne szczegóły wprowadzenia środków ustanowionych w lit. b) przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wymagają, by przy składaniu wniosku o kwalifikację odmiany ubiegający się wskazał, czy ubiegano się już o zatwierdzenie w innym Państwie Członkowskim, jakie to było Państwo Członkowskie i czy udzielono zatwierdzenia.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają urzędową publikację katalogu odmian zatwierdzonych na ich terytorium i w przypadku gdy jest wymagane utrzymanie hodowli danej odmiany także opublikowanie nazwiska osoby lub nazwisk osób odpowiedzialnych za jej uprawę w ich kraju. Nie ma potrzeby publikowania nazwisk, jeżeli za uprawę odmiany odpowiada kilka

osób. Jeżeli nie publikuje się nazwisk, w katalogu należy podać odpowiednie władze, które dysponują listą nazwisk osób odpowiedzialnych za utrzymanie odmiany.

2. Państwa Członkowskie podczas kwalifikacji zapewniają, w możliwie największym stopniu, aby odmiana była znana we wszystkich Państwach Członkowskich pod tą samą nazwą.

Jeżeli wiadomo, że materiał siewny lub materiał rozmnożeniowy danej odmiany są sprzedawane w innym kraju pod inną nazwą, należy tę nazwę także wskazać w katalogu.

W przypadku odmian, które są pochodnymi innych odmian, urzędowo zakwalifikowanych zgodnie z art. 12 ust. 3 drugi i trzeci akapit, i które są zatwierdzone w jednym Państwie Członkowskim lub w kilku w wyniku zastosowania urzędowych metod, o których mowa w tym przepisie, jest możliwość podjęcia decyzji, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, że wszystkie Państwa Członkowskie, w których odmiany są zatwierdzone, zapewniają, by dane odmiany miały nazwy ustalone zgodnie z tą samą procedurą i były zgodne w powyższymi zasadami.

3. Biorąc pod uwagę dostępne informacje, Państwa Członkowskie zapewnią także, że odmiana, której odróżnienie nie jest łatwe:

- od odmiany wcześniej zatwierdzonej w tym Państwie Członkowskim, o którym mowa, lub w innym Państwie Członkowskim, lub
- od innej odmiany, którą oceniono pod względem odrębności, stabilności i wyrównania zgodnie z przepisami odpowiadającymi przepisom niniejszej dyrektywy, która jednak nie jest odmianą znaną we Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 1,

nosi nazwę tej odmiany. Ten przepis nie ma zastosowania, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że nazwa mogłaby wprowadzać w błąd lub powodować nieporozumienia, jeśli idzie o odmianę, o której mowa, lub jeżeli zgodnie ze wszystkimi przepisami zainteresowanego Państwa Członkowskiego rządzącymi nazwami odmian inne fakty uniemożliwiają jej wykorzystanie lub jeżeli prawa stron trzecich utrudniają swobodne wykorzystanie tej nazwy w związku z odmianą, o której mowa.

4. Państwa Członkowskie gromadzą szczególne akta dotyczące każdej zakwalifikowanej odmiany, zawierające opis danej odmiany i jasne podsumowanie wszystkich faktów, na których oparto kwalifikację. Opis odmian dotyczy roślin produkowanych bezpośrednio z materiału siewnego z kategorii „kwalifikowany materiał siewny” lub „standardowy materiał siewny”.

5. Państwa Członkowskie zapewnią, by genetycznie zmodyfikowane odmiany, które zostały zatwierdzone, były wyraźnie opisane jako takie w katalogu odmian. Zapewnią także, by każda osoba zajmująca się obrotem taką odmianą wyraźnie informowała w swoim katalogu, że dana odmiana jest genetycznie zmodyfikowana.

6. Jeżeli idzie o nadawanie odmianom właściwych nazw, ma zastosowanie art. 63 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (!).

Szczegółowe przepisy wykonawcze w odniesieniu do nadawania odmianom właściwych nazw mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 10

1. O każdym wniosku lub wycofaniu wniosku o zatwierdzenie, o każdym wpisie do katalogu odmian, a także o zmianach w tym katalogu należy bezzwłocznie powiadomić inne Państwa Członkowskie i Komisję.

2. Odnośnie do każdej nowej zatwierdzonej odmiany Państwa Członkowskie wysyłają do użytku innych Państw Członkowskich i Komisji krótki opis jej najważniejszych cech charakterystycznych, które odnotowano w następstwie procedury kwalifikacji. Na życzenie informują także o specjalnych cechach, które umożliwiają odróżnienie danej odmiany od innych podobnych odmian.

3. Każde Państwo Członkowskie udostępnia innym Państwom Członkowskim i Komisji akta wymienione w art. 9 ust. 4 odnoszące się do odmian zatwierdzonych lub takich, których zatwierdzenia odmówiono. Wymianę informacji związanych z tymi aktami traktuje się jako poufną.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, by akta dotyczące zatwierdzeń były dostępne do osobistego i wyłącznego użytku każdego, kto może wykazać, że jego zainteresowanie jest uzasadnione. Niniejsze przepisy nie mają zastosowania w przypadkach, w których informacje na podstawie art. 7 ust. 3 należy traktować jako poufne.

5. W przypadkach odmowy zatwierdzenia odmiany lub cofnięcia zatwierdzenia wyniki kontroli zostaną udostępnione osobom, których ta decyzja dotyczy.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by zakwalifikowane odmiany były uprawiane zgodnie z przyjętymi praktykami uprawiania danych odmian.

2. Zawsze musi istnieć możliwość sprawdzenia uprawiania odmiany na podstawie zapisów prowadzonych przez osobę lub osoby odpowiedzialne za daną odmianę. Zapisy te dotyczą także hodowli wszystkich pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny.

3. Od osoby odpowiedzialnej za odmianę można zażądać próbek. Takie próbki, w razie konieczności, można pobierać urzędowo.

4. Jeżeli uprawianie ma miejsce w jakimś Państwie Członkowskim innym niż Państwo, w którym zatwierdzono odmianę, to zainteresowane Państwa Członkowskie służą sobie nawzajem pomocą administracyjną w związku z kontrolami.

(!) Dz.U. L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2506/95 (Dz.U. L 258 z 28.10.1995, str. 3).

Artykuł 12

1. Zatwierdzenie jest ważne do końca dziesiątego roku kalendarzowego następującego po zatwierdzeniu.

Zatwierdzenia odmian wydane przez władze dawnej Niemieckiej Republiki Demokratycznej przed zjednoczeniem Niemiec są ważne najpóźniej do końca dziesiątego roku kalendarzowego po wprowadzeniu ich do katalogu odmian stworzonego przez Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z art. 3 ust. 1.

2. Zatwierdzenie odmiany może być w określonych odstępach czasu wznawiane, jeżeli nadal uprawia się tę odmianę na skalę, która to uzasadnia, lub należy odmianę zachować w interesie zachowania genetycznych zasobów roślin, pod warunkiem że nadal są spełniane wymagania odnośnie do odrębności, stabilności i wyrównania lub kryteria określone na podstawie art. 44 ust. 2 i 3. Z wyjątkiem przypadku genetycznych zasobów roślin, w rozumieniu art. 44, wnioski o wznowienie należy przedkładać nie później niż dwa lata przed upływem okresu ważności zatwierdzenia.

3. Okres ważności zatwierdzenia przedłuża się tymczasowo, do czasu wydania decyzji w sprawie wniosku o wznowienie.

W przypadku odmian, dla których wydano zatwierdzenie przed dniem 1 lipca 1972 r. lub, w odniesieniu do Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii, przed dniem 1 stycznia 1973 r., okres wymieniony w ust. 1 akapit pierwszy może być przedłużony, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, najdalej do dnia 30 czerwca 1990 r. dla poszczególnych odmian, w przypadku gdy urzędowe środki, utworzone na podstawie wspólnotowych, przyjęto przed dniem 1 lipca 1982 r., aby zapewnić spełnienie warunków wznowienia ich zatwierdzenia lub zatwierdzenia odmian będących ich pochodnymi.

W odniesieniu do Grecji, Hiszpanii i Portugalii okres ważności zatwierdzenia niektórych odmian, które zatwierdzono w tych Państwach Członkowskich przed dniem 1 stycznia 1986 r., może na prośbę tych Państw Członkowskich także zostać przedłużony do dnia 30 czerwca 1990 r. zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, i odmiany, których to dotyczy, mogą zostać objęte urzędowymi środkami, o których mowa w akapicie drugim.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewniają wyjaśnienie wszelkich wątpliwości, jakie powstają po zatwierdzeniu odmiany, odnośnie do oszacowania jej odrębności lub jej nazwy w czasie kwalifikacji.

2. Jeżeli po zatwierdzeniu odmiany zostanie ustalone, że warunek odnośnie do odrębności, w znaczeniu art. 5, nie był w czasie kwalifikacji spełniony, wyrażenie „zatwierdzenie: zastępuje się wyrażeniem ”inna decyzja: lub, tam, gdzie to właściwe, „odwołanie”, co jest zgodne z niniejszą dyrektywą.

Zgodnie z tą inną decyzją dana odmiana, począwszy od daty jej początkowego zatwierdzenia, nie jest uznawana za odmianę znaną we Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 1.

3. Jeżeli po zatwierdzeniu odmiany zostanie ustalone, że nazwa tej odmiany, w rozumieniu art. 9, nie nadawała się do zatwierdzenia podczas kwalifikacji, zostaje przyjęta nazwa w sposób, który będzie zgodny z niniejszą dyrektywą. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na tymczasowe stosowanie poprzedniej nazwy jako nazwy dodatkowej. Szczegółowe uzgodnienia, zgodnie z którymi można stosować poprzednią nazwę w charakterze nazwy dodatkowej, mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

4. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można ustalić zasady stosowania ust. 1–3.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewnią unieważnienie zatwierdzenia odmiany:

- a) jeżeli po badaniu zostanie dowiedzione, że dana odmiana nie jest już odrębna, stabilna i wystarczająco wyrównana;
- b) jeżeli zażąda tego osoba lub osoby odpowiedzialne za odmianę, chyba że jest zapewnione uprawianie danej odmiany.

2. Państwa Członkowskie mogą odwołać zatwierdzenie odmiany:

- a) jeżeli nie są stosowane przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- b) jeżeli w czasie składania wniosku o zatwierdzenie lub podczas sprawdzania dostarczono fałszywe lub błędne dane szczegółowe dotyczące czynników, na podstawie których przyznano zatwierdzenie.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewniają usunięcie odmiany ze swoich katalogów, jeżeli zostaje unieważnione zatwierdzenie lub jeżeli upływa okres ważności zatwierdzenia.

2. Państwa Członkowskie mogą w odniesieniu do swojego terytorium dopuścić pewien okres na kwalifikację i weryfikację materiału siewnego jako standardowego materiału siewnego i na obrót materiałem siewnym, najdłużej do dnia 30 czerwca trzeciego roku po wygaśnięciu zatwierdzenia.

W przypadku odmian wpisanych, zgodnie z art. 17 ust. 1, do wspólnego katalogu odmian, wspomnianego w art. 18, okres zatwierdzenia, który upłyne jako ostatni wśród różnych Państw Członkowskich zgodnie z pierwszym akapitem, ma zastosowanie do obrotu we wszystkich Państwach Członkowskich, z zastrzeżeniem, że materiał siewny odmiany, o której mowa, nie był przedmiotem żadnych ograniczeń w obrocie w odniesieniu do tej odmiany.

3. W przypadku odmian, których zatwierdzenie wznowiono, zgodnie z art. 12 ust. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na używanie nazw używanych przed wznowieniem do dnia 30 czerwca 1994 r.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby począwszy od publikacji, o której mowa w art. 17, materiał siewny odmian zatwierdzonych zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy lub zgodnie z zasadami odpowiadającymi zasadom niniejszej dyrektywy nie był przedmiotem żadnych ograniczeń w obrocie w odniesieniu do odmiany.

2. Państwa Członkowskie mogą, po zgłoszeniu, które zostanie rozpatrzone zgodnie z procedurą, przewidzianą w art. 46 ust. 2 lub 46 ust. 3, w przypadku genetycznie zmodyfikowanych odmian mieć prawo zabronić stosowania danej odmiany na całym terytorium swojego kraju lub na jego części lub ustanowić odpowiednie warunki uprawy danej odmiany dla przypadków uwzględnionych w lit. b), zgodnie z warunkami stosowania produktów będących wynikiem takiej uprawy:

- a) jeżeli ustalono, że uprawa danej odmiany może być szkodliwa z punktu widzenia zdrowotności roślin ze względu na uprawę innych odmian lub gatunków; lub
- b) w przypadku gdy ma ono ważne powody, inne niż wymienione wcześniej lub które mogły zostać wspomniane podczas procedury, o której mowa w art. 10 ust. 2, ze względu na to, że dana odmiana stwarza zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska naturalnego.

Artykuł 17

Komisja na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie i po ich otrzymaniu opublikuje w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* pod tytułem „Wspólny Katalog Odmian Gatunków Roślin Rolniczych” wykaz wszystkich odmian, których materiał siewny, na podstawie art. 16, nie podlega żadnym ograniczeniom w obrocie ze względu na odmianę, a także dane wymagane na podstawie art. 9 ust. 1 dotyczące osoby lub osób odpowiedzialnych za utrzymanie danej odmiany. W opublikowanej informacji wymienia się Państwa Członkowskie, które uzyskały uprawnienia na podstawie art. 16 ust. 2 lub art. 18.

Opublikowana informacja zawiera wykaz odmian, dla których zastosowano okres zgodnie z art. 15 ust. 2 akapit drugi. Podaje się w tym wykazie długość tego okresu i, tam, gdzie stosowne, Państwa Członkowskie, do których ten okres się nie odnosi.

W opublikowanej informacji wyraźnie wskazuje się, które odmiany są genetycznie zmodyfikowane.

Artykuł 18

Jeżeli stwierdza się, że uprawa jakiejś odmiany, włączonej do wspólnego katalogu odmian, może w którymś Państwie Członkowskim być szkodliwa z punktu widzenia zdrowotności roślin dla uprawy innych odmian lub gatunków lub stwarzać zagrożenie dla środowiska lub zdrowia ludzi, to Państwo Członkowskie może po zgłoszeniu wniosku zostać upoważnione, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2 lub 3, w przypadku genetycznie zmodyfikowanej odmiany, do zakazu obrotu materiałem siewnym lub materiałem rozmnożeniowym tej odmiany na całym swoim terytorium lub na jego części. Jeżeli istnieje bezpośrednie niebezpieczeństwo rozprzestrzeniania się szkodliwych organizmów lub bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska, dane Państwo Członkowskie może od razu po złożeniu wniosku nałożyć taki zakaz, który będzie obowiązywał do czasu podjęcia ostatecznej decyzji. Decyzję w przypadku odmiany genetycznie zmodyfikowanej podejmuje się w ciągu trzech miesięcy, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 46 ust. 3

Artykuł 19

Jeżeli odmiana przestaje być zatwierdzona w jakimś Państwie Członkowskim, które początkowo zatwierdziło tę odmianę, to jedno lub kilka innych Państw Członkowskich może nadal utrzymywać zatwierdzenie tej odmiany, z zastrzeżeniem, że w dalszym ciągu są spełnione warunki kwalifikacji na ich terytorium i że jest zapewnione utrzymanie odmiany.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by materiał siewny cykorii przemysłowej nie był wprowadzany na rynek, jeżeli nie został urzędowo zakwalifikowany jako „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, by materiał siewny innych gatunków warzyw nie był wprowadzany na rynek, jeżeli nie został urzędowo zakwalifikowany jako „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”, lub jako „standardowy materiał siewny”.

3. Można jednakże, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, zapewnić, by po określonych terminach materiał siewny wyszczególnionych gatunków warzyw można było kierować na rynek jedynie, jeżeli został urzędowo zakwalifikowany jako „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”.

4. Państwa Członkowskie zapewnią, by urzędowe badanie materiału siewnego było wykonywane zgodnie z obowiązującymi międzynarodowymi metodami, o ile takie metody istnieją.

Artykuł 21

Nie naruszając przepisów art. 20 ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie zapewnią, aby:

— wyhodowany materiał siewny z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny, i

— materiał siewny, który dojrzewa, sprzedawany na przetworzenie, z zastrzeżeniem, że jest zapewniona tożsamość materiału siewnego,

można było kierować na rynek.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie mogą jednakże w drodze odstępstwa od przepisów art. 20:

a) zatwierdzać urzędową kwalifikację i obrót elitarnym materiałem siewnym, który nie spełnia warunków ustanowionych w załączniku II odnośnie do kiełkowania. W takim przypadku podejmuje się wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić zagwarantowanie przez dostawcę określonego kiełkowania, co stwierdzi do celów obrotu na specjalnej etykiecie, na której znajduje się jego nazwa i adres oraz numer danej partii materiału siewnego;

b) aby szybko udostępnić materiał siewny niezależnie od tego, że nie zostało jeszcze ukończonych urzędowe badanie sprawdzające zgodność z warunkami ustanowionymi w załączniku II odnośnie do kiełkowania, zatwierdza się urzędową kwalifikację i obrót w odniesieniu do pierwszego kupującego w drodze handlowej, materiał siewny kategorii „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”. Kwalifikację zatwierdza się jedynie po przedstawieniu tymczasowego sprawozdania analitycznego dotyczącego materiału siewnego i pod warunkiem podania nazwy i adresu pierwszego odbiorcy; podejmuje się wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić, że dostawca gwarantuje kiełkowanie ustalone podczas tymczasowego analizowania; oświadczenie o kiełkowaniu powinno dla celów obrotu być podane na specjalnej etykiecie z podaną nazwą i adresem dostawcy i numerem partii.

Wymienione przepisy nie mają zastosowania do materiału siewnego przywożonego z państwa trzeciego, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów w art. 36 odnośnie do rozmnażania poza granicami Wspólnoty.

Państwa Członkowskie, korzystając z odstępstw, o których mowa w lit. a) lub b), pomagają sobie wzajemnie pod względem administracyjnym w sprawie kontroli.

Artykuł 23

1. Nie naruszając przepisów art. 20 ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą:

a) upoważnić producentów na swoim terytorium do wprowadzenia na rynek małych ilości materiału siewnego do celów naukowych lub do selekcji;

b) upoważnić hodowców i ich przedstawicieli działających urzędowo na terytorium danego państwa do obrotu, w ograniczonym okresie, materiałem siewnym należącym do odmiany, dla której co najmniej w jednym Państwie Członkowskim złożono wniosek o włączenie do krajowego katalogu i dla której przedstawiono konkretne informacje techniczne.

2. Warunki, w jakich Państwa Członkowskie mogą udzielić upoważnienia, określonego w lit. b) powyżej, zostaną ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, zwłaszcza w odniesieniu do uzyskiwania danych, rodzaju danych, składowania i nazwy odmiany oraz etykietowania opakowań.

3. Upoważnienia udzielone przed dniem 14 grudnia 1998 r. producentom przez Państwa Członkowskie na terytorium ich kraju do celów, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy do czasu ustalenia w okresie późniejszym przepisów, o których mowa w ust. 2. Wszystkie tego typu upoważnienia wydawane są z poszanowaniem przepisów ustalonych zgodnie z ust. 2.

Artykuł 24

Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do warunków ustanowionych w załącznikach I i II, nałożyć dodatkowe lub bardziej rygorystyczne wymagania, jeśli idzie o kwalifikację materiału siewnego produkowanego na ich terytorium.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie będą wymagały, aby w celu badania materiału siewnego do kwalifikacji i do prób pokontrolnych próbki były pobierane urzędowo, z zastosowaniem odpowiednich metod.

Niniejsze przepisy mają także zastosowanie w przypadku urzędowego pobierania próbek standardowego materiału siewnego do prób pokontrolnych.

2. Do sprawdzania materiału siewnego do kwalifikacji i do prób pokontrolnych próbki pobiera się z jednolitych partii; maksymalną masę partii i minimalną masę próbki podano w załączniku III.

Artykuł 26

1. Państwa Członkowskie będą wymagały, aby elitarny materiał siewny, kwalifikowany materiał siewny oraz standardowy materiał siewny wprowadzono do obrotu tylko w dostatecznie jednolitych partiach i w zapieczętowanych opakowaniach, jak zalecono w art. 27 i 28, z urządzeniem pieczętującym i oznakowaniem.

2. Państwa Członkowskie mogą przy obrocie małymi ilościami końcowemu odbiorcy zezwolić na wyłączenie z przepisów ust. 1, jeśli idzie o opakowanie, opieczętowanie i oznakowanie.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1, Państwa Członkowskie mogą upoważnić swoich producentów do wprowadzenia na rynek małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego różnych odmian tych samych gatunków. W przypadku gdy ma zastosowanie niniejszy przepis, należy ustalić zasady dotyczące maksymalnej wielkości małych opakowań i wymagania co do etykietowania, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie wymagają, aby opakowania elitarnego materiału siewnego i kwalifikowanego materiału siewnego, które nie są małymi opakowaniami WE, były pieczętowane urzędowo lub pod urzędowym nadzorem w taki sposób, żeby nie można ich było otworzyć bez uszkodzenia systemu pieczętującego lub bez zostawienia śladów manipulowania na urzędowej etykiecie, określonej w art. 28 ust. 1, lub na opakowaniu.

Aby zapewnić zapieczętowanie, system pieczętowania obejmuje co najmniej urzędową etykietę lub założenie urzędowego opieczętowania.

Środki, o których mowa w akapicie drugim, nie są konieczne w przypadku użycia systemu zamykającego nienadającego się do ponownego zastosowania.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można ustalić, czy jakiś szczególny system pieczętowania jest zgodny z przepisami niniejszego ustępu.

2. Urzędowo zapieczętowanych opakowań nie pieczętuje się ponownie, ani jednorazowo, ani kilkakrotnie, z wyjątkiem przypadków, w których robi się to urzędowo lub pod urzędowym nadzorem. W razie ponownego zapieczętowania opakowania należy podać ten fakt, ostatnią datę ponownego pieczętowania i odpowiedzialny za to organ władzy na etykiecie wymaganej na podstawie art. 28 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie wymagają, żeby opakowania standardowego materiału siewnego i małe opakowania materiału siewnego kategorii kwalifikowany materiał siewny były pieczętowane w taki sposób, żeby nie można ich było otworzyć bez uszkodzenia systemu pieczętującego lub bez zostawienia śladów manipulowania na urzędowej etykiecie, określonej w art. 28 ust. 3, lub na opakowaniu. Z wyjątkiem małych opakowań powinny one mieć założoną pieczęć lub równoważne urządzenie zamykające, przymocowane przez osobę odpowiedzialną za przytwierdzanie etykiet. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można ustalić, czy jakiś szczególny system pieczętowania jest zgodny z przepisami niniejszego ustępu. W przypadku małych opakowań kategorii kwalifikowany materiał siewny, opakowań nie pieczętuje się ani razu inaczej niż pod urzędowym nadzorem.

4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na odstąpienie od ust. 1 i 2 w przypadku małych opakowań elitarnego materiału siewnego zamykanych na ich terytorium. Warunki odnośnie do tych wyjątków mogą być ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 28

1. Państwa Członkowskie wymagają, by opakowania elitarnego materiału siewnego i kwalifikowanego materiału siewnego, za wyjątkiem przypadku, gdy materiał siewny tej ostatniej kategorii jest w małych opakowaniach:

a) były oznakowane na zewnątrz urzędową etykietą, która nie była wcześniej używana, która spełnia warunki ustalone w załączniku IV część A i na której są podane informacje w jednym z urzędowych języków Wspólnoty. Tę etykietę można umieścić wewnątrz przezroczystego opakowania, pod warunkiem że można ją odczytać. Etykieta powinna być biała dla elitarnego materiału siewnego i niebieska dla kwalifikowanego materiału siewnego. Przy zastosowaniu etykiet z otworem na sznurek zawsze w miejscu mocowania powinna być urzędowa pieczęć. Jeżeli w przypadkach odpowiadających art. 22 elitarny materiał siewny nie spełnia warunków ustanowionych w załączniku II, jeśli idzie o kiełkowanie, fakt ten winien być podany na etykiecie. Upoważnia się do stosowania urzędowych przyklejanych etykiet. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można zezwolić na trwałe nadruk pod urzędową kontrolą określonych informacji na opakowaniu, zależnie od rodzaju etykiety;

b) zawierały urzędowy dokument w tym samym kolorze co etykieta, w którym będą co najmniej informacje wymagane zgodnie z załącznikiem IV część A lit. a) pkt 4–7. Ten dokument jest tak zaprojektowany, żeby nie można go było pomylić z etykietą, o której mowa w lit. a). Dokument ten jest najbardziej potrzebny wówczas, kiedy informacje są wydrukowane w trwały sposób na opakowaniu lub jeżeli zgodnie z przepisami lit. a) etykieta znajduje się w przezroczystym opakowaniu lub zastosowano przyklejaną etykietę, lub etykietę z materiału, którego nie można oderwać.

2. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na odstępianie od ust. 1 w przypadku małych opakowań zamykanych na ich terytorium. Warunki odnośnie do tych wyjątków mogą być ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

3. Opakowania standardowego materiału siewnego i małe opakowania materiału siewnego kategorii „kwalifikowany materiał siewny” są zgodnie z warunkami ustalonymi w załączniku IV część B, oznakowane etykietą dostawcy lub nadrukowaną albo stemplowaną informacją w jednym z urzędowych języków Wspólnoty. Wymagany kolor etykiety jest niebieski dla kwalifikowanego materiału siewnego i ciemnożółty dla standardowego materiału siewnego.

Za wyjątkiem małych opakowań standardowego materiału siewnego informacje podane lub zatwierdzone zgodnie z niniejszym przepisem są wyraźnie oddzielone od wszelkich innych informacji podanych na etykiecie lub opakowaniu, również od tych, które określa art. 30.

Po dniu 30 czerwca 1992 r. może zostać podjęta decyzja, że zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, małe opakowania standardowego materiału siewnego wszystkich gatunków lub niektórych gatunków podlegają temu wymaganiu lub że informacje podlegające niniejszemu wymaganiu lub informacje zalecane lub dozwolone różnią się w jakiś sposób od wszelkich innych informacji, jeżeli cecha odróżniająca jest wyraźnie podana jako taka na etykiecie lub opakowaniu.

4. W przypadku odmian ogólnie znanych w dniu 1 lipca 1970 r. można także na etykiecie powołać się na dowolne zachowanie danej odmiany, jakie było lub będzie zadeklarowane zgodnie z art. 41 ust. 2. Nie jest dozwolone odwoływanie się do jakichś specjalnych własności, które mogłyby być związane z takim zachowaniem.

Daty są następujące:

- 1 stycznia 1973 r. w odniesieniu do Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii,
- 1 marca 1986 r. w odniesieniu do Hiszpanii.

Powołanie znajduje się za nazwą odmiany, od tej nazwy wyraźnie oddzielone, najlepiej kreską. Nie wyróżnia się nazwy odmiany.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do zapewnienia, by – jeśli idzie o małe opakowania kwalifikowanego materiału siewnego – można było sprawdzić tożsamość materiału siewnego, zwłaszcza podczas dzielenia partii materiału siewnego. W tym celu mogą zażądać, żeby małe opakowania przygotowywane na ich terytorium zamykano urzędowo lub pod urzędowym nadzorem.

Artykuł 30

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, można zapewnić, aby w przypadkach innych niż już przewidziane w niniejszej dyrektywie opakowania elitarnego materiału siewnego, kwalifikowanego materiału siewnego wszelkiego typu lub standardowego materiału siewnego były oznakowane etykietą dostawcy (może być w postaci etykiety innej niż urzędowa etykieta lub w postaci informacji dostawcy wydrukowanych na samym opakowaniu).

Dane szczegółowe, które ma dostarczyć taka etykieta, również ustali się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

2. W przypadku elitarnego materiału siewnego i kwalifikowanego materiału siewnego etykieta lub nadruk, o których mowa w ust. 1, są tak wykonane, by nie myliły się z urzędową etykietą, o której mowa w art. 28 ust. 1.

Artykuł 31

W przypadku materiału siewnego genetycznie zmodyfikowanej odmiany każda etykieta lub dokument, urzędowy lub inny, przytwierdzony lub zamocowany do partii materiału siewnego w myśl przepisów niniejszej dyrektywy wyraźnie wskazują, że odmiana została genetycznie zmodyfikowana.

Artykuł 32

Państwa Członkowskie wymagają, by o każdej obróbce chemicznej elitarnego materiału siewnego, kwalifikowanego materiału siewnego lub standardowego materiału siewnego była informacja albo na urzędowej etykiecie, albo na etykiecie dostawcy i na opakowaniu lub wewnątrz niego. W odniesieniu do małych pakietów ta informacja może być bezpośrednio nadrukowana na opakowaniu lub wewnątrz niego.

Artykuł 33

Aby znaleźć ulepszone możliwości rozwiązania niektórych przepisów wymienionych w niniejszej dyrektywie, może zostać podjęta decyzja o organizowaniu okresowych eksperymentów, zgodnych z przepisami, o których mowa w art. 46 ust. 2.

W ramach takich eksperymentów Państwa Członkowskie mogą być zwolnione z niektórych zobowiązań ustanowionych niniejszą dyrektywą. Jak dalece sięga takie zwolnienie, zostanie zdefiniowane w odniesieniu do przepisów, których ono dotyczy. Okres trwania eksperymentu nie przekroczy siedmiu lat.

Artykuł 34

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by materiał siewny skierowany do obrotu, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, zarówno obowiązkowo, jak i w sposób swobodny, nie podlegał żadnym ograniczeniom obrotu, jeśli idzie o jego cechy charakterystyczne, wymagania dotyczące badania, oznaczania i zamykania, poza tymi, które są ustanowione niniejszą dyrektywą lub dowolną inną dyrektywą Wspólnoty.

2. Do czasu, kiedy zostanie podjęta decyzja na podstawie art. 20 ust. 3, każde Państwo Członkowskie może stosownie do wniosku, który będzie rozpatrzony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, mieć prawo postanowienia, że po określonych datach materiał siewny pewnych gatunków warzyw nie może zostać wprowadzony na rynek, jeżeli nie został urzędowo kwalifikowany jako „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”.

Artykuł 35

Warunki konieczne, aby materiał siewny wyhodowany z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny mógł zostać wprowadzony na rynek zgodnie z art. 21 pierwsze tiret, ustala się następująco:

- a) musi być urzędowo zbadany przez właściwy organ kwalifikujący zgodnie z przepisami, które mają zastosowanie przy kwalifikacji elitarnego materiału siewnego;
- b) musi być opakowany zgodnie z niniejszą dyrektywą; i
- c) opakowania muszą być opatrzone urzędową etykietą, z podanymi co najmniej następującymi danymi szczegółowymi:
 - jednostka kwalifikująca i Państwo Członkowskie lub wyróżniające je skróty,
 - numer partii,
 - miesiąc i rok zapieczętowania opakowania, lub
 - miesiąc i rok ostatniego urzędowego pobrania próbek do celów kwalifikacji,

- gatunki, przynajmniej ich nazwy botaniczne, które można podać w formie skróconej i bez nazwisk autorów, napisane po łacinie,
- odmiana, przynajmniej napisana po łacinie,
- opis „wstępnego elitarnego materiału siewnego”,
- liczba generacji poprzedzających materiał siewny kategorii „kwalifikowany materiał siewny”.

Etykieta ma być biała z pionową fioletową kreską.

Artykuł 36

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by materiał siewny warzyw:

- wyprodukowany bezpośrednio ze elitarnego materiału siewnego lub urzędowo kwalifikowanego materiału siewnego w jednym Państwie Członkowskim lub w kilku, lub w jakimś państwie trzecim, który uznano za równoważny na podstawie art. 37 ust. 1 lit. d) lub który wyprodukowano bezpośrednio ze skrzyżowania elitarnego materiału siewnego urzędowo kwalifikowanego w jakimś Państwie Członkowskim z elitarnym materiałem siewnym urzędowo kwalifikowanym w tym państwie trzecim, oraz
- który zebrano w innym Państwie Członkowskim,

był, na żądanie i nie naruszając innych przepisów niniejszej dyrektywy, urzędowo uznany za kwalifikowany materiał siewny w dowolnym z tych Państw Członkowskich, jeżeli ten materiał siewny poddano ocenie polowej i odpowiada warunkom ustanowionym w załączniku I dla odpowiedniej kategorii i jeżeli urzędowa kontrola wykazała, że są spełnione warunki ustanowione w załączniku II dla tej samej kategorii.

W przypadku gdy materiał siewny wyhodowano bezpośrednio z urzędowo kwalifikowanego materiału siewnego z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny, Państwa Członkowskie mogą także upoważnić do urzędowej kwalifikacji tego materiału siewnego jako elitarnego materiału siewnego, jeżeli warunki ustanowione dla tej kategorii są spełnione.

2. Materiał siewny warzyw zebranych we Wspólnocie, który jest przeznaczony do kwalifikacji zgodnie z ust. 1, jest:

- w opakowaniu opatrzonym urzędową etykietą spełniającą warunki ustanowione w załączniku V część A i B, zgodnie z art. 27 ust. 1, oraz
- zaopatrzone w urzędowy dokument spełniający warunki ustanowione w załączniku V część C.

Przepisy w pierwszym tiret dotyczące pakowania i etykietowania mogą być uchylone, jeżeli władze odpowiedzialne za ocenę polową oraz te, które sporządziły dokumenty dotyczące kwalifikacji materiału siewnego, który nie dostał wiążącej kwalifikacji, oraz władze odpowiedzialne za kwalifikacje są te same lub jeżeli postanowią o wyłączeniu.

3. Państwa Członkowskie zapewnią także, żeby materiał siewny warzyw

— wyprodukowany bezpośrednio z elitarnego materiału siewnego lub urzędowo kwalifikowanego materiału siewnego w jednym Państwie Członkowskim lub w kilku, lub w jakimś państwie trzecim, który uznano za równoważnościowy na podstawie art. 37 ust. 1 lit. d) lub który wyprodukowano bezpośrednio ze skrzyżowania elitarnego materiału siewnego urzędowo kwalifikowanego w jakimś Państwie Członkowskim z elitarnym materiałem siewnym urzędowo kwalifikowanym w tym państwie trzecim, oraz

— który zebrano w którymś państwie trzecim,

był na żądanie urzędowo kwalifikowany jako kwalifikowany materiał siewny w dowolnym z tych Państw Członkowskich, w przypadku gdy ten elitarny materiał siewny był wyhodowany lub urzędowo kwalifikowany, jeżeli ten materiał siewny poddano ocenie polowej i odpowiada warunkom ustanowionym w decyzji o równoważności podjętej na podstawie art. 37 ust. 1 lit. a) dla odpowiedniej kategorii i jeżeli urzędowa kontrola wykazała, że są spełnione warunki ustanowione w załączniku II dla tej samej kategorii. Inne Państwa Członkowskie mogą także zatwierdzić urzędową kwalifikację takiego materiału siewnego.

Artykuł 37

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustali, czy

- a) urzędowe badania odmian przeprowadzone w państwie trzecim dają taką samą pewność, jak badania przewidziane w art. 7 i prowadzone w Państwach Członkowskich;
- b) kontrole praktyk uprawiania odmian przeprowadzone w państwie trzecim dają taką samą pewność, jak kontrole prowadzone w Państwach Członkowskich;
- c) w przypadkach, o których mowa w art. 36, kontrole w polu w państwie trzecim odpowiadają warunkom ustalonym w załączniku I;
- d) materiał siewny warzyw zbierany w państwie trzecim i dający taką samą pewność odnośnie do cech charakterystycznych oraz uzgodnienia dotyczące jego badania w celu zapewnienia tożsamości oraz dotyczące oznaczeń i kontroli są równoważne w tych aspektach z elitarnym materiałem siewnym, kwalifikowanym materiałem siewnym lub standardowym materiałem siewnym zbieranym we Wspólnocie i odpowiadającym przepisom niniejszej dyrektywy.

2. Ustęp 1 odnosi się w tym względzie także do każdego nowego Państwa Członkowskiego od daty jego przystąpienia do daty, w której państwo to wprowadzi w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 38

1. W celu usunięcia wszelkich przejściowych trudności w ogólnej dostawie elitarnego materiału siewnego kwalifikowanego lub standardowego, jakie mogą pojawić się we Wspól-

nocie i których nie można inaczej pokonać, możliwe jest podjęcie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, decyzji, że Państwa Członkowskie zezwolą, na czas określony, na obrót w całej Wspólnocie, w ilościach niezbędnych do rozwiązania trudności w dostawach materiału siewnego w kategorii będącej przedmiotem mniej restrykcyjnych wymagań lub materiału siewnego odmiany niewłączonej do Wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw lub do krajowego katalogu odmian danego Państwa Członkowskiego.

2. O kategorii materiału siewnego dowolnej odmiany świadczy urzędowa etykieta lub etykieta dostawców. W odniesieniu do materiału siewnego dowolnej odmiany niewłączonej do wyżej wymienionych katalogów etykieta jest w kolorze brązowym. Na etykiecie zawsze stwierdza się, że dany materiał siewny należy do kategorii podlegającej mniej restrykcyjnym wymaganiom.

3. Zasady stosowania ust. 1 mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 39

1. Państwa Członkowskie zapewniają przeprowadzanie urzędowych kontroli w związku z obrotem materiałem siewnym warzyw, przynajmniej wrywkowo, w celu sprawdzenia zgodności z wymaganiami i warunkami niniejszej dyrektywy.

2. Nie naruszając swobody przepływu materiału siewnego wewnątrz Wspólnoty, Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić, że materiał siewny dostarcza się z następującymi danymi szczegółowymi podczas obrotu ilościami przekraczającymi dwa kilogramy materiału siewnego przywożonego z państw trzecich:

- a) gatunek;
- b) odmiana;
- c) kategoria;
- d) kraj produkcji i urzędowe władze kontrolujące;
- e) kraj, z którego wysłano;
- f) przywożący;
- g) ilość materiału siewnego.

Sposób przedstawienia tych danych szczegółowych można ustalić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 40

Państwa Członkowskie zapewniają, by materiał siewny kategorii „kwalifikowany materiał siewny” i „standardowy materiał siewny” były przedmiotem późniejszej urzędowej oceny polowej, polegającej na sprawdzeniu jego tożsamości odmianowej i czystości odmianowej w celu porównania z wynikami standardowych kontroli.

Artykuł 41

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że osoby odpowiedzialne za przytwierdzanie etykiet dla standardowego materiału siewnego przeznaczonego do celów obrotu:

- a) informują je o datach rozpoczęcia i zakończenia swojej działalności;
- b) robią zapisy wszystkich partii standardowego materiału siewnego i przez nie mniej niż trzy lata udostępniają je Państwom Członkowskim;
- c) udostępniają Państwom Członkowskim, przez nie mniej niż dwa lata, próbki kontrolne materiału siewnego, których utrzymywanie nie jest już wymagane;
- d) pobierają próbki z każdej partii przeznaczonej do celów obrotu i udostępniają je Państwom Członkowskim przez nie mniej niż dwa lata.

Działania wymienione w lit. b) i d) będą podlegać urzędowym wrywkowym kontrolom. Obowiązek ustanowiony w lit. c) dotyczy tylko producentów.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, by każda osoba mająca zamiar, zgodnie z art. 28 ust. 4, nawiązać do utrzymywania stanu jakiejś odmiany, zgłosiła ten zamiar wcześniej.

Artykuł 42

1. Jeżeli podczas prób pokontrolnych w polu zostanie wielokrotnie stwierdzone, że materiał siewny jakiejś dowolnej odmiany nie spełnia w wystarczającym stopniu ustanowionych warunków pod względem tożsamości odmianowej lub czystości odmianowej, Państwa Członkowskie zapewnią, by osobie odpowiedzialnej za obrót całkowicie lub częściowo zabronić obrotu takim materiałem siewnym (gdzie stosowne, na czas określony).

2. Wszelkie środki podjęte na podstawie ust. 1 należy odwołać bezzwłocznie po ustaleniu z wystarczającą pewnością, że materiał siewny przeznaczony do obrotu będzie w przyszłości spełniać warunki odnoszące się do tożsamości odmianowej i czystości odmianowej.

Artykuł 43

1. Wspólnotowe próby porównawcze należy przeprowadzić we Wspólnocie w celu pokontrolnego sprawdzenia próbek elitarnego materiału siewnego, z wyjątkiem odmian mieszańcowych i syntetycznych oraz kwalifikowanego lub standardowego materiału siewnego warzyw pozyskanego podczas pobierania próbek. Podczas prób pokontrolnych można sprawdzić spełnienie warunków, którym musi odpowiadać materiał siewny. Sposób przeprowadzenia prób i ich wyniki należy przedstawić Komitetowi, o którym mowa w art. 46 ust. 1.

2. Te próby porównawcze wykorzystają się do zharmonizowania technicznych metod kwalifikacji i badań pokontrolnych, tak by otrzymać wyniki, które będą równoważne. Bezzwłocznie po osiągnięciu tego celu sporządza się sprawozdania z postępu prac przy próbach porównawczych i wysyła je do Państw Członkowskich i Komisji. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, ustala datę pierwszego sprawozdania.

3. Komisja, działając zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, dokonuje niezbędnych uzgodnień dla prowadzenia prób porównawczych. Materiał siewny warzyw zbierany w państwach trzecich można włączyć do prób porównawczych.

Artykuł 44

1. Można ustalić szczególne warunki, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, aby uwzględnić nowe okoliczności w odniesieniu do warunków, które muszą być spełnione, aby można było dokonywać obrotu materiałem siewnym po obróbce chemicznej.

2. Można ustalić szczególne warunki, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, aby uwzględnić nowe okoliczności w odniesieniu do zachowania *in situ* i możliwego do podtrzymania wykorzystania zasobów genetycznych roślin przez hodowanie i obrót materiałem siewnym:

- a) starszych i nowszych odmian tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach, które są zagrożone erozją genetyczną, nie naruszając przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/94 z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie zachowania, charakteryzowania, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie⁽¹⁾;
- b) odmiany niemające wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, ale wyprodukowane w celu uprawy w jakichś szczególnych warunkach.

3. Szczególne warunki, o których mowa w ust. 2, obejmują zwłaszcza następujące punkty:

a) w przypadku ust. 2 lit. a) starsze i nowsze odmiany zostaną zatwierdzone zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. Zwłaszcza wyniki nieurzędowych prób i wiedza zdobyta z doświadczeń praktycznych podczas uprawiania, reprodukcji i wykorzystania oraz szczegółowe opisy odmian i ich odpowiednich nazw, takich, jakie podano do wiadomości zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu, są brane pod uwagę i, jeżeli wystarczą, dają w wyniku uchylenie wymagania urzędowego badania. Po zatwierdzeniu takiej starszej lub nowszej odmiany jest ona oznaczona we wspólnym katalogu jako „odmiana chroniona”;

b) w przypadku ust. 2 lit. a) i b) odpowiednie ograniczenia ilościowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 28.6.1994, str. 1.

Artykuł 45

Zmiany treści załączników w świetle naukowych i technicznych osiągnięć zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 46

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. Materiału Siewnego i Materiału Rozmnożeniowego w Rolnictwie, Ogrodnictwie i Leśnictwie ustanowiony zgodnie z art. 1 decyzji Rady 66/399/EWG⁽¹⁾.

2. W przypadku powołania na niniejszy ustęp mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

3. W przypadku powołania na niniejszy ustęp mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

4. Komitet uchwali swój regulamin.

Artykuł 47

Jeżeli inaczej nie przewidziano w art. 18 i w załącznikach I i II, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy ustawodawstw krajowych uzasadnione względami ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin lub ochroną własności przemysłowej lub handlowej.

Artykuł 48

1. Można ustalić szczególne warunki, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, aby uwzględnić nowe okoliczności w następujących dziedzinach:

- a) warunki obowiązujące przy obrocie materiałem siewnym po obróbce chemicznej;
- b) warunki obowiązujące przy obrocie materiałem siewnym w odniesieniu do zachowania *in situ* i możliwe do podtrzymania wykorzystanie zasobów genetycznych roślin, włącznie z mieszkankami materiału siewnego różnych gatunków, które obejmują gatunki wymienione w art. 1 dyrektywy Rady 2002/53/WE⁽²⁾, są związane z naturalnymi i pół naturalnymi środowiskami szczególnie korzystnymi dla tych gatunków i są zagrożone erozją genetyczną;
- c) warunki obowiązujące przy obrocie materiałem siewnym nadającym się do produkcji ekologicznej.

2. Szczególne warunki określone w ust. 1 lit. b) zawierają zwłaszcza następujące punkty:

- a) materiał siewny tych gatunków jest znanego pochodzenia, zatwierdzony przez właściwe władze poszczególnych Państw Członkowskich do obrotu na określonych obszarach;
- b) odpowiednie ograniczenia ilościowe.

Artykuł 49

Po złożeniu wniosku przez Państwo Członkowskie, który zostanie rozpatrzony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 46 ust. 2, państwo to zostanie całkowicie lub częściowo zwolnione z obowiązku stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do niektórych gatunków, które normalnie nie są reprodukowane lub sprzedawane na ich terytorium, z wyjątkiem przypadków, w których byłoby to sprzeczne z art. 16 ust. 1 i art. 34 ust. 1.

Artykuł 50

Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 51

1. Dyrektywa 70/458/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku VI część A, zostaje niniejszym uchylona, nie naruszając zobowiązania Państw Członkowskich odnośnie do transpozycji dyrektyw wymienionych w załączniku VI część B.

2. Odniesienia do uchylonej dyrektywy będą interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i będą odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 52

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 53

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 13 czerwca 2002 r.

W imieniu Rady
M. RAJOY BREY
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2289/66.

⁽²⁾ Dz.U. L z 20.7.2002, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

WARUNKI KWALIFIKACJI ZBIORÓW

1. Zbiór ma wystarczającą tożsamość odmianową i czystość odmianową.
2. W przypadku elitarnego materiału siewnego przeprowadza się co najmniej jedną ocenę polową. W przypadku kwalifikowanego materiału siewnego przeprowadza się co najmniej jedną ocenę polową, podlegającą urzędowej kontroli, podczas której sprawdza się co najmniej 20 % zbiorów każdego gatunku.
3. Warunki uprawowe tego pola i stan zaawansowania upraw powinny być takie, aby można było w wystarczającym stopniu sprawdzić tożsamość odmianową i czystość odmianową oraz stan fitosanitarny.
4. Minimalne odległości od sąsiednich roślin, które mogłyby spowodować niepożądane obce zapylenie są:
 - A. *Beta vulgaris*
 1. od wszelkich źródeł pyłków rodzaju *Beta* niewymienionego poniżej 1 000 metrów;
 2. od źródeł pyłków odmian tych samych odmian gatunkowych należących do innej grupy odmian:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 1 000 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 600 metrów;
 3. od źródeł pyłków odmian tych samych odmian gatunkowych należących do tej samej grupy odmian:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 600 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 300 metrów.Grupy odmian wymienione w pkt 2 i 3 wyznacza się zgodnie z procedurą ustaloną w art. 46 ust. 2.
 - B. *Gatunki Brassica*
 1. od źródeł obcych pyłków, które mogłyby spowodować poważne pogorszenie odmian gatunków *Brassica*:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 1 000 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 600 metrów;
 2. od innych źródeł obcych pyłków, które mogłyby skrzyżować się z odmianami gatunków *Brassica*:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 500 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 300 metrów.
 - C. *Cykoria przemysłowa*
 1. od innych gatunków tego samego rodzaju lub podgatunków 1 000 metrów;
 2. od innej odmiany cykorii przemysłowej:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 600 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 300 metrów.
 - D. *Inne gatunki*
 1. od źródeł obcych pyłków, które mogłyby spowodować poważne pogorszenie odmian innych gatunków w wyniku obcego zapylenia:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 500 metrów;
 - b) dla kwalifikowanego materiału siewnego 300 metrów.
 2. od innych źródeł obcych pyłków, które mogłyby krzyżować się z odmianami innych gatunków w wyniku obcego zapylenia:
 - a) dla elitarnego materiału siewnego 300 metrów;
 - b) lub kwalifikowanego materiału siewnego 100 metrów.Te odległości można pominąć, jeżeli istnieje wystarczająca ochrona przed wszelkim niepożądanym obcym zapyleniem.
5. Choroby i szkodliwe organizmy zmniejszające użyteczność materiału siewnego są na możliwie najniższym poziomie.

ZAŁĄCZNIK II

WARUNKI, KTÓRE POWINIEN SPEŁNIAĆ MATERIAŁ SIEWNY

1. Materiał siewny ma zadowalającą tożsamość odmianową i czystość odmianową.
2. Choroby i szkodliwe organizmy zmniejszające użyteczność materiału siewnego są na możliwie najniższym poziomie.
3. Materiał siewny spełnia także następujące warunki:
 - a) normy

Gatunki	Minimalna czystość analityczna (% w masie)	Maksymalna zawartość nasion innych gatunków roślin (% w masie)	Minimalne kiełkowanie (% skupisk lub czystych nasion)
<i>Allium cepa</i>	97	0,5	70
<i>Allium porrum</i>	97	0,5	65
<i>Anthriscus cerefolium</i>	96	1	70
<i>Apium graveolens</i>	97	1	70
<i>Asparagus officinalis</i>	96	0,5	70
<i>Beta vulgaris</i> (burak Cheltenham)	97	0,5	50 (skupisk)
<i>Beta vulgaris</i> (inny niż burak Cheltenham)	97	0,5	70 (skupisk)
<i>Brassica oleracea</i> (kalafior)	97	1	70
<i>Brassica oleracea</i> (inne pdgatunki)	97	1	75
<i>Brassica pekinensis</i>	97	1	75
<i>Brassica rapa</i>	97	1	80
<i>Capsicum annuum</i>	97	0,5	65
<i>Cichorium intybus</i> (partim) [cykoria wielkolistna (cykoria włoska)]	95	1,5	65
<i>Cichorium intybus</i> (partim) (cykoria przemysłowa)	97	1	80
<i>Cichorium endivia</i>	95	1	65
<i>Citrullus lanatus</i>	98	0,1	75
<i>Cucumis melo</i>	98	0,1	75
<i>Cucumis sativus</i>	98	0,1	80
<i>Cucurbita maxima</i>	98	0,1	80
<i>Cucurbita pepo</i>	98	0,1	75
<i>Cynara cardunculus</i>	96	0,5	65
<i>Daucus carota</i>	95	1	65
<i>Foeniculum vulgare</i>	96	1	70
<i>Lactuca sativa</i>	95	0,5	75
<i>Lycopersicon lycopersicum</i>	97	0,5	75

Gatunki	Minimalna czystość analityczna (% w masie)	Maksymalna zawartość nasion innych gatunków roślin (% w masie)	Minimalne kiełkowanie (% skupisk lub czystych nasion)
<i>Petroselinum crispum</i>	97	1	65
<i>Phaseolus coccineus</i>	98	0,1	80
<i>Phaseolus vulgaris</i>	98	0,1	75
<i>Pisum sativum</i>	98	0,1	80
<i>Raphanus sativus</i>	97	1	70
<i>Scorzonera hispanica</i>	95	1	70
<i>Solanum melongena</i>	96	0,5	65
<i>Spinacia oleracea</i>	97	1	75
<i>Valerianella locusta</i>	95	1	65
<i>Vicia faba</i>	98	0,1	80

b) Wymagania dodatkowe

i) materiał siewny roślin strączkowych nie jest zanieczyszczony następującymi żywymi owadami:

Acanthoscelides obtectus Sag.*Bruchus affinis* Froel.*Bruchus atomarius* L.*Bruchus pisorum* L.*Bruchus rufimanus* Boh.ii) materiał siewny nie jest zanieczyszczony żywymi roztocznymi *Acarina*.

ZAŁĄCZNIK III

MASA, O KTÓREJ MOWA W ART. 25 UST. 2

1. Maksymalna masa partii materiału siewnego:

a) nasiona <i>Phaseolus vulgaris</i> , <i>Pisum sativum</i> i <i>Vicia faba</i>	25 ton
b) nasiona wielkości nie mniejszej niż ziarno pszenicy, innej niż <i>Phaseolus vulgaris</i> , <i>Pisum sativum</i> i <i>Vicia faba</i>	20 ton
c) nasiona wielkości mniejszej niż ziarno pszenicy	10 ton
- Maksymalnej masy partii materiału siewnego nie można przekroczyć o więcej niż 5 %.

2. Minimalna masa próbki:

Gatunki	Masa (w g.)
<i>Allium cepa</i>	25
<i>Allium porrum</i>	20
<i>Anthriscus cerefolium</i>	20
<i>Apium graveolens</i>	5
<i>Asparagus officinalis</i>	100
<i>Beta vulgaris</i>	100
<i>Brassica oleracea</i>	25
<i>Brassica pekinensis</i>	20
<i>Brassica rapa</i>	20
<i>Capsicum annuum</i>	40
<i>Cichorium intybus</i> (partim) [cykoria wielkolistna (cykoria włoska)]	15
<i>Cichorium intybus</i> (partim) (cykoria przemysłowa)	50
<i>Cichorium endivia</i>	15
<i>Citrullus lanatus</i>	250
<i>Cucumis melo</i>	100
<i>Cucumis sativus</i>	25
<i>Cucurbita maxima</i>	250
<i>Cucurbita pepo</i>	150
<i>Cynara cardunculus</i>	50
<i>Douais carota</i>	10
<i>Foeniculum vulgare</i>	25
<i>Lactuca sativa</i>	10
<i>Lycopersicon lycopersicum</i>	20
<i>Petroselinum crispum</i>	10
<i>Phaseolus coccineus</i>	1 000
<i>Phaseolus vulgaris</i>	700
<i>Pisum sativum</i>	500
<i>Raphanus sativus</i>	50
<i>Scorzonera hispanica</i>	30
<i>Solanum melongena</i>	20
<i>Spinacia oleracea</i>	75
<i>Valerianella locusta</i>	20
<i>Vicia faba</i>	1 000

W przypadku mieszańcowych odmian F-1 mieszańca powyższych gatunków minimalna masa próbki może być zmniejszona do jednej czwartej określonej masy, jednakże próbka musi mieć co najmniej masę 5 g i zawierać co najmniej 400 nasion.

ZAŁĄCZNIK IV

ETYKIETA

A. Urzędowa etykieta (elitarny materiał siewny i kwalifikowany materiał siewny, z wykluczeniem małych opakowań)*I. Wymagane informacje*

1. „Prawa i normy WE”.
2. Jednostka kwalifikująca i Państwo Członkowskie lub ich inicjały.
3. Miesiąc i rok zapieczętowania wyrażone następująco: „zapieczętowano... (miesiąc i rok)”, lub
miesiąc i rok ostatniego urzędowego pobrania próbek do celów kwalifikacji, wyrażone następująco: „pobrano próbki ... (miesiąc i rok)”.
4. Numer partii.
5. Gatunki podane przynajmniej po łacinie pod nazwą botaniczną, która może być w formie skróconej i bez nazwisk autorów, lub nazwa pospolita, lub obie.
6. Odmiana, podana przynajmniej po łacinie.
7. Kategoria.
8. Kraj produkcji.
9. Zadeklarowana masa netto lub brutto lub zadeklarowana liczba nasion.
10. W przypadku gdy jest podana masa i dodano granulowane pestycydy lub zastosowano substancje granulujące lub inne stałe dodatki, rodzaj dodatków i przybliżony stosunek masy skupisk czystych nasion do masy całkowitej.
11. W przypadku odmian, które są mieszańcami lub liniami wsobnymi:
 - dla elitarnego materiału siewnego w przypadku gdy mieszańiec lub linia wsobna, do której dany materiał siewny należy, została urzędowo zatwierdzona zgodnie z niniejszą dyrektywą:
nazwa tego komponentu, pod którego nazwą została urzędowo zatwierdzona, z odniesieniem do odmiany końcowej, lub bez niego, a także, w przypadku gdy mieszańce lub linie wsobne są jedynie składnikami końcowych odmian, dodatkowo słowo „komponent”,
 - dla elitarnego materiału siewnego w innych przypadkach:
nazwa komponentu, do którego należy dany elitarny materiał siewny, może być podana w postaci kodu, z odniesieniem do tej końcowej odmiany, z odniesieniem lub bez odniesienia do jej funkcji (męska lub żeńska) i słowo „komponent”,
 - dla kwalifikowanego materiału siewnego:
nazwa odmiany, do której należy dany materiał siewny i słowo „mieszańiec”.
12. W przypadku gdy sprawdzono ponownie przynajmniej kiełkowanie, dodatkowo „sprawdzono ponownie...”; (miesiąc i rok).

II. Minimalne rozmiary

110 × 67 mm

B. Etykieta dostawcy lub napis na opakowaniach (standardowy materiał siewny i małe opakowania materiału siewnego kategorii „kwalifikowany materiał siewny”)*I. Wymagane informacje*

1. „Prawa i normy WE”.
2. Nazwa (nazwisko) i adres osoby odpowiedzialnej za naklejanie etykiet lub znak identyfikacyjny tej osoby.

3. Rok gospodarczy, zapieczętowania lub ostatniej kontroli kiełkowania. Może być podany koniec tego roku gospodarczego.
4. Gatunki, podane przynajmniej po łacinie.
5. Odmiana, podane przynajmniej po łacinie.
6. Kategoria: w przypadku małych opakowań kwalifikowany materiał siewny może być oznaczony literą „C” albo „Z”, a standardowy materiał siewny literami „ST”.
7. Numer referencyjny nadany przez osobę odpowiedzialną za opatrzenie etykietami – w przypadku standardowego materiału siewnego.
8. Numer powołania umożliwiający identyfikację partii kwalifikowanej – w przypadku kwalifikowanego materiału siewnego.
9. Zadeklarowana masa netto lub brutto lub zadeklarowana liczba nasion, z wyjątkiem opakowań do 500 gramów.
10. W przypadku gdy jest podana masa i dodano granulowane pestycydy lub zastosowano substancje granulujące lub inne stałe dodatki, rodzaj dodatków i przybliżony stosunek masy skupisk czystych nasion do masy całkowitej.

II. *Minimalne wymiary etykiety (z wykluczeniem małych opakowań)*

110 × 67 mm.

ZAŁĄCZNIK V

ETYKIETA I DOKUMENT DOŁĄCZONY W PRZYPADKU MATERIAŁU SIEWNEGO BEZ KOŃCOWEJ KWALIFIKACJI, ZEBRANEGO W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM**A. Informacje wymagane na etykiecie**

- organ odpowiedzialny za kontrole w polu i Państwo Członkowskie lub ich inicjały,
- gatunki, podane przynajmniej po łacinie pod nazwą botaniczną, która może być w formie skróconej i bez nazwisk autorów lub nazwa pospolita, lub obie,
- odmiana, podana przynajmniej po łacinie,
- kategoria,
- numer pola lub partii,
- deklarowana masa netto lub brutto,
- słowa „materiał siewny bez ostatecznej kwalifikacji”.

B. Kolor etykiety

Etykieta jest szara.

C. Informacje wymagane w dokumencie

- organ wydający dokument,
 - gatunki, podane przynajmniej po łacinie pod nazwą botaniczną, która może być w formie skróconej i bez nazwisk autorów lub nazwa pospolita, lub obie,
 - odmiana, podana przynajmniej po łacinie,
 - kategoria,
 - numer referencyjny materiału siewnego użytego do obsiania pola i nazwa kraju lub krajów, które kwalifikowały ten materiał siewny,
 - numer parceli lub numer referencyjny pola,
 - powierzchnia uprawiana do produkcji partii, której dotyczy ten dokument,
 - ilość zebranych nasion i liczba opakowań,
 - świadectwo, że zostały spełnione warunki, którym mają odpowiadać zbiory, z których pochodzi materiał siewny,
 - gdzie stosowne, wyniki wstępnej analizy materiału siewnego.
-

ZAŁĄCZNIK VI

CZĘŚĆ A

UCHYLONA DYREKTYWA I JEJ KOLEJNE ZMIANY

(o których mowa w art. 51)

Dyrektywa 70/458/EWG (Dz.U. L 225 z 12.10.1970, str. 7)	
Dyrektywa Rady 71/162/EWG (Dz.U. L 87 z 17.4.1971, str. 24)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 72/274/EWG (Dz.U. L 171 z 29.7.1972, str. 37)	tylko w odniesieniu do powołań na przepisy dyrektywy 70/458/EWG w art. 1 i 2
Dyrektywa Rady 72/418/EWG (Dz.U. L 287 z 26.12.1972, str. 22)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 73/438/EWG (Dz.U. L 356 z 27.12.1973, str. 79)	tylko art. 6
Dyrektywa Rady 76/307/EWG (Dz.U. L 72 z 18.3.1976, str. 16)	tylko art. 2
Dyrektywa Rady 78/55/EWG (Dz.U. L 16 z 20.1.1978, str. 23)	tylko art. 7
Dyrektywa Rady 78/692/EWG (Dz.U. L 236 z 26.8.1978, str. 13)	tylko art. 7
Dyrektywa Komisji 79/641/EWG (Dz.U. L 183 z 19.7.1979, str. 13)	tylko art. 4
Dyrektywa Rady 79/692/EWG (Dz.U. L 205 z 13.8.1979, str. 1)	tylko art. 4
Dyrektywa Rady 79/967/EWG (Dz.U. L 293 z 20.11.1979, str. 16)	tylko art. 3
Dyrektywa Rady 80/1141/EWG (Dz.U. L 341 z 16.12.1980, str. 27)	tylko art. 2
Dyrektywa Rady 86/155/EWG (Dz.U. L 118 z 7.5.1986, str. 23)	tylko art. 6
Dyrektywa Komisji 87/120/EWG (Dz.U. L 49 z 18.2.1987, str. 39)	tylko art. 5
Dyrektywa Komisji 87/481/EWG (Dz.U. L 273 z 26.9.1987, str. 45)	
Dyrektywa Rady 88/332/EWG (Dz.U. L 151 z 17.6.1988, str. 82)	tylko art. 8
Dyrektywa Rady 88/380/EWG (Dz.U. L 187 z 16.7.1988, str. 31)	tylko art. 7
Dyrektywa Rady 90/654/EWG (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 48)	tylko w odniesieniu do powołań na przepisy dyrektywy 70/458/EWG w art. 2 i załącznik II część I pkt 7
Dyrektywa Komisji 96/18/WE (Dz.U. L 76 z 26.3.1996, str. 21)	tylko art. 3
Dyrektywa Komisji 96/72/WE (Dz.U. L 304 z 27.11.1996, str. 10)	tylko art. 1 ust. 6
Dyrektywa Rady 98/95/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 1)	tylko art. 7
Dyrektywa Rady 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27)	tylko art. 7

CZEŚĆ B

TERMINY TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o których mowa w art. 51)

Dyrektywa	Termin transpozycji
70/458/EWG	1 lipca 1972 r. ⁽¹⁾ ⁽²⁾
71/162/EWG	1 lipca 1972 r.
72/274/EWG	1 lipca 1972 r. (art. 1) 1 stycznia 1973 r. (art. 2)
72/418/EWG	1 stycznia 1973 r. (art. 6 ust. 13 i art. 6 ust. 18) 1 lipca 1972 r. (inne przepisy)
73/438/EWG	1 stycznia 1974 r. (art. 6 ust. 4) 1 lipca 1974 r. (inne przepisy)
76/307/EWG	1 lipca 1975 r.
78/55/EWG	1 lipca 1977 r. (art. 7 ust. 5) 1 lipca 1979 r. (inne przepisy)
78/692/EWG	1 lipca 1977 r. (art. 7) 1 lipca 1979 r. (inne przepisy)
79/641/EWG	1 lipca 1980 r.
79/692/EWG	1 lipca 1977 r.
79/967/EWG	1 lipca 1982 r.
80/1141/EWG	1 lipca 1980 r.
86/155/EWG	1 marzec 1986 r. (art. 6 ust. 3 i art. 6 ust. 8) 1 lipca 1987 r. (inne przepisy)
87/120/EWG	1 lipca 1988 r.
87/481/EWG	1 lipca 1989 r.
88/332/EWG	
88/380/EWG	1 lipca 1982 r. (art. 7 ust. 9) 1 stycznia 1986 r. (art. 7 ust. 6 i 7 ust. 10) 1 lipca 1992 r. (art. 7 ust. 18) 1 lipca 1990 r. (inne przepisy)
90/654/EWG	
96/18/WE	1 lipca 1996 r.
96/72/WE	1 lipca 1997 r. ⁽³⁾
98/95/WE	1 lutego 2000 r. (sprostowanie Dz.U. L 126 z 20.5.1999, str. 23)
98/96/WE	1 lutego 2000 r.

⁽¹⁾ Dla Danii, Irlandii i Wielkiej Brytanii – 1 lipca 1973 r.; dla Grecji – 1 stycznia 1986 r.; dla Hiszpanii – 1 marca 1986 r.; i dla Portugalii – 1 stycznia 1991 r.

⁽²⁾ 1 stycznia 1995 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji.

Jednakże:

- Finlandia i Szwecja mogą odroczyć najdalej do dnia 31 grudnia 1995 r. zastosowanie na swoim terytorium niniejszej dyrektywy w odniesieniu do obrotu na ich terytorium materiałem siewnym odmian wymienionych w ich odpowiednich katalogach, odmianami gatunków roślin rolniczych i odmianami gatunków warzyw, które nie zostały urzędowo zatwierdzone, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. Materiał siewny takich odmian nie dopuszcza się w tym okresie do obrotu na terytorium innych Państw Członkowskich,
- odmiany gatunków roślin rolniczych i odmiany gatunków warzyw, które w czasie przystąpienia lub później są wpisane odpowiednio do obu krajowych katalogów Finlandii i Szwecji oraz do wspólnych katalogów, nie podlegają żadnym (z zastrzeżeniem) ograniczeniom obrotu, jeśli idzie o odmianę,
- przez cały okres wspomniany w pierwszym tiret te odmiany w odpowiednich katalogach krajowych Finlandii i Szwecji, które zostały urzędowo zatwierdzone zgodnie z przepisami wyżej wspomnianej dyrektywy, zostaną włączone odpowiednio do Wspólnych Katalogów Odmian Gatunków Roślin Rolniczych lub Odmian Gatunków Warzyw.

⁽³⁾ Pozostałe zapasy etykiet ze skrótem „EWG” można wykorzystać do dnia 31 grudnia 2001 r.

ZAŁĄCZNIK VII

TABLICA KORELACJI

Dyrektywa 70/458/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 1	artykuł 1, akapit pierwszy
artykuł 34	artykuł 1, akapit drugi
artykuł 1 lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. a)
artykuł 2 ust. 1 lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. b)
artykuł 2 ust. 1 część B lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. c) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część B lit. b)	artykuł 2 ust. 1 lit. c) pkt ii)
artykuł 2 ust. 1 część B lit. c)	artykuł 2 ust. 1 lit. c) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 część B lit. d)	artykuł 2 ust. 1 lit. c) pkt iv)
artykuł 2 ust. 1 część C lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. d) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część C lit. b)	artykuł 2 ust. 1 lit. d) pkt ii)
artykuł 2 ust. 1 część C lit. c)	artykuł 2 ust. 1 lit. d) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 część C lit. d)	artykuł 2 ust. 1 lit. d) pkt iv)
artykuł 2 ust. 1 część C lit. e)	artykuł 2 ust. 1 lit. d) pkt v)
artykuł 2 ust. 1 część D lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. e) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część D lit. b)	artykuł 2 ust. 1 lit. e) pkt ii)
artykuł 2 ust. 1 część D lit. c)	artykuł 2 ust. 1 lit. e) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 część D lit. d)	artykuł 2 ust. 1 lit. e) pkt iv)
artykuł 2 ust. 1 część E lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. f) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część E lit. b)	artykuł 2 ust. 1 lit. f) pkt ii)
artykuł 2 ust. 1 część E lit. c)	artykuł 2 ust. 1 lit. f) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 część F lit. a)	artykuł 2 ust. 1 lit. g) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część F lit. b)	artykuł 2 ust. 1 lit. g) pkt ii)
artykuł 2 ust. 1 część F lit. c)	artykuł 2 ust. 1 lit. g) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 lit. a)	artykuł 2 ust. 2
artykuł 2 ust. 1 lit. b)	artykuł 2 ust. 3
artykuł 3—8	artykuł 3—8
artykuł 9	—
artykuł 10	artykuł 9
artykuł 11	artykuł 10
artykuł 12	artykuł 11
artykuł 13	artykuł 12
artykuł 13a	artykuł 13
artykuł 14	artykuł 14
artykuł 15 ust. 1	artykuł 15 ust. 1
artykuł 15 ust. 2	artykuł 15 ust. 2
artykuł 15 ust. 3	—
artykuł 16 ust. 1	artykuł 16 ust. 1
artykuł 16 ust. 2	artykuł 16 ust. 2
artykuł 16 ust. 3—5	—
artykuł 17—19	artykuł 17—19
artykuł 20 ust. 1	artykuł 20 ust. 1
artykuł 20 ust. 1 lit. a)	artykuł 20 ust. 2
artykuł 20 ust. 2	artykuł 20 ust. 3
artykuł 20 ust. 3	artykuł 20 ust. 4

Dyrektywa 70/458/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 20 ust. 5	—
artykuł 20a	artykuł 21
artykuł 21	artykuł 22
artykuł 21a	artykuł 23
artykuł 22	artykuł 24
artykuł 23	artykuł 25
artykuł 24	artykuł 26
artykuł 25	artykuł 27
artykuł 26 ust. 1	artykuł 28 ust. 1
artykuł 26 ust. 1 lit. a)	artykuł 28 ust. 2
artykuł 26 ust. 1 lit. b)	artykuł 28 ust. 3
artykuł 26 ust. 2, akapity 1–3	artykuł 28 ust. 4, akapity 1–3
artykuł 26 ust. 2–4	—
artykuł 27	artykuł 29
artykuł 28	artykuł 30
artykuł 28a	artykuł 31
artykuł 29	artykuł 32
artykuł 29a	artykuł 33
artykuł 30	artykuł 34
artykuł 30a	artykuł 35
artykuł 31	artykuł 36
artykuł 32 ust. 1	artykuł 37 ust. 1
artykuł 32 ust. 3	artykuł 37 ust. 2
artykuł 33	artykuł 38
artykuł 35	artykuł 39
artykuł 36	artykuł 40
artykuł 37	artykuł 41
artykuł 38	artykuł 42
artykuł 39	artykuł 43
artykuł 39a ust. 1 i 2	artykuł 44 ust. 1 i 2
artykuł 39a ust. 3 pkt i)	artykuł 44 ust. 3 lit. a)
artykuł 39a ust. 3 pkt ii)	artykuł 44 ust. 3 lit. b)
artykuł 40b	artykuł 45
artykuł 40	artykuł 46 ust. 1, ust. 2 i. 4
artykuł 40a	artykuł 46 ust. 1, ust. 3 i. 4
artykuł 41	artykuł 47
artykuł 41a ust. 1)	artykuł 48 ust. 1
artykuł 41a ust. 2 pkt i)	artykuł 48 ust. 2 lit. a)
artykuł 41a ust. 2 pkt ii)	artykuł 48 ust. 2 lit. b)
artykuł 42	artykuł 49
—	artykuł 50 (1)
—	artykuł 51
—	artykuł 52
—	artykuł 53

Dyrektywa 70/458/EWG	Niniejsza dyrektywa
załącznik I ust. 1	załącznik I ust. 1
załącznik I ust. 2	załącznik I ust. 2
załącznik I ust. 3	załącznik I ust. 3
załącznik I ust. 4 część A	załącznik I ust. 4 część A
załącznik I ust. 4 część A lit. a)	załącznik I ust. 4 część B
załącznik I ust. 4 część A lit. b)	załącznik I ust. 4 część C
załącznik I ust. 4 część B	załącznik I ust. 4 część D
załącznik I ust. 5	załącznik I ust. 5
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV część A lit. a) ust. 1	załącznik IV część A lit. a) ust. 1
załącznik IV część A lit. a) ust. 2	załącznik IV część A lit. a) ust. 2
załącznik IV część A lit. a) ust. 3	załącznik IV część A lit. a) ust. 3
załącznik IV część A lit. a) ust. 4	załącznik IV część A lit. a) ust. 4
załącznik IV część A lit. a) ust. 5	załącznik IV część A lit. a) ust. 5
załącznik IV część A lit. a) ust. 6	załącznik IV część A lit. a) ust. 6
załącznik IV część A lit. a) ust. 7	załącznik IV część A lit. a) ust. 7
załącznik IV część A lit. a) ust. 8	załącznik IV część A lit. a) ust. 8
załącznik IV część A lit. a) ust. 9	załącznik IV część A lit. a) ust. 9
załącznik IV część A lit. a) ust. 10	załącznik IV część A lit. a) ust. 10
załącznik IV część A lit. a) ust. 10 lit. a)	załącznik IV część A lit. a) ust. 11
załącznik IV część A lit. a) ust. 11	załącznik IV część A lit. a) ust. 12
załącznik IV część A lit. b)	załącznik IV część A lit. b)
załącznik IV część B	załącznik IV część B
załącznik V	załącznik V
—	załącznik VI
—	załącznik VII

(¹) 98/95/WE, art. 9 ust. 2 i 98/96/WE, art. 8 ust. 2.